ЗА ЄДИНУ ПОМІСНУ УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

ЧАСОПИС ВОЛИНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ

№ 6 (235), червень 2024 р.

ВІДЗНАЧЕНО ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ І 20-ЛІТТЯ СЛУЖІННЯ НА ВОЛИНІ ВЛАДИКИ МИХАЇЛА

Святкове Богослужіння, яке очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл, відбулося 10 травня в храмі Успіння Пресвятої Богородиці села Гаразджа Луцького районного деканату.

Після Божественної Літургії відправили молебень за Україну. Від священнослужителів та усіх вірних єпархії вітальне слово промовив канцлер протоієрей Микола Цап.

«Сьогодні, у цей благословенний Богом час пасхальних свят, прийміть, дорогий владико, сердечні, сповнені шани і поваги, щирі вітання та найкращі побажання з нагоди Вашого дня народження і 20-ліття перебування на Волинській кафедрі.

Для цього затишного і привітного, розташованого поруч із Луцьком села Гаразджа сьогоднішня подія – це окрема сторінка його історії. Містечко давнє, з середини XVII століття, однак в силу історичних обставин тут ніколи не було православної церкви. Лише 25 років тому Ваш попередник митрополит Яків (Панчук) освятив місце і благословив будівництво першого храму на честь Успіння Пресвятої Богородиці. Саме цей богородичний храм був серед перших, який Ви, владико, освятили, розпочинаючи своє архіпастирське служіння на Волині.

Найбільшим даром, який Бог дає кожній людині, є людське життя. Разом із цим даром Творець дає кожній людині місію, сповнення якої є шляхом до Царства Божого. Обов'язком кожного з нас є залишити добру пам'ять після себе і в майбутньому успадкувати життя вічне на небесах.

Ви, владико, є одним з найвідоміших і впливових серед сучасних українських ієрархів, великим борцем за Помісну Українську Церкву, і протягом двох десятків років Вашого служіння на Волині ми побачили у Вашій особі справжнього патріота України.

Вашими стараннями і трудами зроблено так багато добрих і важливих справ, що неможливо уявити новітній період історії нашої єпархії без Вашої постаті. Задля підтвердження цього хочу навести таку статистику. На момент призначення Вас керуючим Волинської єпархії Ви прийняли 175 парафій, на яких звершували своє служіння 137 священників. Незважаючи на утворення у 2017 році нової Володимир-Волинської єпархії, до якої зі складу Волинської єпархії відійшло 86 священників і 122 парафії, сьогодні наша Волинська єпархія кількісно зросла більш ніж удвічі і нараховує 361 парафію, на яких духовно трудяться 250 священників і 19 дияконів. З часу отримання у 2019 році Томосу до Волинської єпархії Православної Церкви України приєдналося 149 релігійних громад і 17 священників.

Завдяки Вам наша єпархія в останні роки досягнула найбільшого розквіту і духовного піднесення. Завершується внутрішній розпис і оздоблення кафедрального Свято-Троїцького собору, з кожним роком покращується матеріальна база і зростає науковий рівень Волинської православної богословської академії, розбудовуються монастирі, при духовній консисторії діють всі необхідні для повноцінного функціонування єпархіального життя відділи і служби.

Ваша багатогранна діяльність не обмежується лише церковним служінням. Глибоко віруючі й побожні волиняни бачать у Вашій особі також зразок чесного і послідовного громадського діяча, здатного в цьому швидкоплинному світі завжди твердо висловлювати принципову позицію і неухильно слідувати за нею.

Дякуємо Вам, дорогий архіпастирю, за безмежну любов і відданість Церкві, святительську мудрість і далекоглядність, за щирі молитви і повчальні проповіді, що дають відповіді на важливі життєві питання сьогодення і надію у цей непростий воєнний час.

Нехай світло Божественної любові наповнює Ваше серце та душу, дає сил у примноженні тих численних талантів, якими Господь обдарував Вас. Бажаємо Вам плідної церковної діяльності заради зміцнення Церкви й утвердження православної віри на українських землях. Нехай Господь надалі провадить Вас, благословляє ще багато літ служити у Божому винограднику.

Ваше високопреосвященство! У цей непростий для всіх нас час повномасштабної кровопролитної війни московії проти нашої Батьківщини найперше бажаємо для нашої держави і всіх нас – перемоги та миру, а особисто Вам від присутнього тут собору духовенства, парафіян зичимо міцного здоров'я, Божої допомоги в архіпастирському служінні на Волині.

Прийміть від нас низький синівський уклін, святу просфору з нагоди спільної молитви, а також подарунок – цей єпископський жезл як символ духовної влади».

Високопреосвященного також вітали: декан Свято-Успенського округу Луцького районного благочиння і настоятель храму протоієрей Андрій Мовчанюк, інші декани єпархії, ректор ВПБА протоієрей Володимир Вакін, представники влади, установ, зокрема, голова Підгаєцької ТГ Юрій Семенюк та інші віряни. Архієрейськими відзнаками нагороджено духовенство та активних мирян.

А 16 травня нашого владику відвідав єпископ Команський Михаїл, екзарх Вселенського Патріарха в Україні, поздоровив його з 20-літтям служіння на Волинській кафедрі. На зустрічі архієреї обговорили актуальні питання духовної сфери України. Оцінено поточну ситуацію та підкреслено важливість єдності православних.

Нагадаємо, що владику Михаїла призначено єпископом Луцьким і Волинським 14 травня 2004 р. рішенням Священного Синоду.

Оксана КАРНКОВСЬКА,
прот. Віталій СОБКО

ІНТЕРВ'Ю

«РУССКІЙ МІР» – ЦЕ ЄРЕСЬ, І ХТО ЛИШАЄТЬСЯ З РПЦ – ЄРЕТИК

Уривок з інтерв'ю митрополита Луцького і Волинського Михаїла інформаційному телеканалу «Конкурент TV», яке вийшло в ефір 25 квітня. Журналіст Олександра Куртєєва.

– *Ваше високопреосвященство, ви готували відповідь [на так званий наказ «всеросійського народного собору», який очолює кирил гундяєв, про «русскій мір»]. Що містить ця відповідь?*

– Я вважаю, що рішення оцього «всеросійського собору» – ідеологію «русского міра» – треба вважати єрессю… І не тільки ми рішенням круглого столу, [який відбувся у стінах Волинської православної богословської академії,] засудили ось цю позицію відсутності любові з російської сторони, зі сторони російської церкви… І круглий стіл, власне, рекомендує Священному Синоду ПЦУ також прийняти цю думку і засудити ідеологію «русского міра», засудити рішення ось цього «всеросійського собору». (На підставі напрацювань богословських закладів, у т. ч. ВПБА, 11 травня Архієрейський Собор Православної Церкви України прийняв Соборний лист до Вселенського

Патріарха Варфоломія щодо єретичності цього вчення РПЦ. Див. с. 3. – *Прим ред.)* І, відповідно, ті, хто буде ісповідувати цю єресь, самі себе предають анафемі, тобто самі себе відлучають від Церкви. Тому що Церква Христова живе на заповідях любові, а не на пропаганді ненависті.

Тому, ми сподіваємось, сприйметься це всією українською спільнотою і всіма християнськими конфесіями. Візьме участь і долучиться УПЦ, якщо вони кажуть, що вони не московського патріархату. Вони повинні долучитися і своїм рішенням засудити оцей «наказ всеросійського собору»… Це повинен зробити Вселенський Патріархат і вся пентархія (патріархи древніх, особливо шанованих єпископських кафедр. – *Прим. ред.*), це повинні зробити всі Церкви і прийняти це на всеправославному рівні. Тому що це не вузькорелігійне питання України. Як ми бачимо, це питання широким стає. Це не просто війна України з Росією: нам помагає весь світ боронити правду, боронити демократію і, відповідно, засади Християнства. Якщо прийнято це рішення [«всеросійського народного собору»] за основу буття російської церкви, то РЦ є пособником тероризму, а в окремих моментах – терористичною організацією. Ось моя така думка.

Закінчення на с. 6

Наша газета – у Вашу скриньку чи на монітор

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – корисний засіб у духовному житті православного християнина. Щоб ця релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Індекс у каталозі обласної періодики – **91241**.

Ця ж газета в електронному вигляді, архів її основних публікацій, радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: **www.pravoslaviavolyni.org.ua**

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
За єдину помісну Українську православну церкву!
Часопис Волинської єпархії Православної церкви України

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

«ЩОБ НЕЗРЯЧІ БАЧИЛИ, А ЗРЯЧІ СТАЛИ СЛІПИМИ»

Шостої неділі після Великодня у храмах читають повчальну і мудру історію про сліпонародженого, котрий стрівся на дорозі Учителя і Його учеників-апостолів. Саме вони побачили незрячого бідолаху і задалися питанням, яке у всі часи дошкуляє: за що ми спокутуємо важкі гріхи і покарання за них? Апостоли запитали: «Учителю, хто згрішив, – він чи батьки його, що сліпим народився?» (Ін. 9:2). Адже ми звикли до переконання, що за конкретні вчинки несемо спокуту або ж отримуємо покарання за гріхи своїх предків. «Ісус відповів: ні він не згрішив, ні батьки його, а це для того, щоб відкрилися на ньому діла Божі» (Ін. 9:3). До такої відповіді були не готові не тільки апостоли, а й усі, хто трактує Святе Письмо і зіставляє його зі своїм життям.

Інколи Божий промисел проявляється в зцілення людини і направлення на істинний шлях через важку спокуту. Так зване прозріння через сприйняття сили Божої може скерувати людину на правильний шлях. Не обов'язково мати у списку конкретні гріхи, за які прийде неодмінне покарання. В цьому випадку ми знайомимося зі ще одним дійством, котре спонукає нас пройнятися глибокою вірою у всемогутність Творця. Цього разу Він здійснив ще одне яскраве диво, зціливши сліпця «підручними матеріалами». Диво побачили всі, у першу чергу незрячий. Адже він із глибокої пітьми прозрів до того, аби побачити свого Рятівника.

Втім, це було зроблено не тільки для його зцілення, а для прикладу всемогутності Божої для всіх присутніх. Але і тут знайшлися ті, хто відразу знайшов аргументи проти Божого промислу. «Тоді деякі з фарисеїв говорили: Чоловік Цей не від Бога, бо не шанує суботи. Інші говорили: як може грішний чоловік такі чудеса творити? І сталася між ними суперечка» (Ін. 9:16). Сумніви тих, що бачили Боже диво, підкріплювалися сумнівами щодо справжності сліпоти: мовляв, а чи дійсно він не бачив?

Такі протиріччя ми зустрічаємо і в сучасному повсякденні. Явні добрі справи зустрічають супротив так званої опозиції тільки тому, що потрібно применшити заслуги опонента, аби не втратити власного авторитету. І якщо ця описана в Євангелії подія відбувалася на очах небагатьох людей, то нинішні засоби комунікації можуть створити розголос і посіяти сумнів з будь-яких добрих справ. Перекручення подій, фактів перетворюється в сучасному світі на справжню фейкову інформаційну війну, на яку не шкодують ресурсів.

Який вихід із ситуації, де шукати відповідь і знаходити істину? Тільки в собі, тільки у власному правдивому розумінні світу й особистому прозрінні. «…Слухом почуєте – і не зрозумієте, і очима дивитись будете – і не побачите» (Мф. 13:14).

І коли дехто із сучасників, сидячи на кухні, на лавці чи навіть у студії в ролі «експерта», розмірковує над фактом однозначним і надає йому іншого відтінку – хай поставить питання подібно до фарисеїв: «…невже і ми сліпі? Ісус сказав їм: якби ви були сліпі, то не мали б на собі гріха, але як ви говорите, що бачите, то гріх лишається на вас» (Ін. 13:40–41).

Отже, очікуючи Страшного суду, хай кожен із розумінням послухає слова Спасителя як підсумок євангельської притчі про сліпого: « І сказав Ісус: на суд Я прийшов у світ цей, щоб незрячі бачили, а зрячі стали сліпими» (Ін. 13:39).

Віталій КЛІМЧУК

АЗИ ПРАВОСЛАВ'Я

ВВЕДЕННЯ ДИТИНИ У ХРАМ, ЇЇ ПЕРШЕ ПРИЧАСТЯ І СПОВІДЬ: КОЛИ ЦЕ ПРАВИЛЬНО ЗРОБИТИ

Про це розповів протоієрей Віктор Михалевич, настоятель луцької парафії Введення в храм Пресвятої Богородиці, у програмі «Церква і релігія» на телеканалі «Конкурент TV».

Введення, або вводини дитини у храм є частиною воцерковлення християнина. Вводини дуже тісно пов`язані з Хрещенням і Причастям, пояснює панотець.

Він зауважив, що Матір Божа на сороковий день після народження Богонемовляти Ісуса принесла Його до єрусалимського храму, як заповідав закон Мойсея. Так само і Православна церква має чин у Требнику, згідно з яким спочатку дитина охрещується, а після сорокового дня, коли жінка фізіологічно очищається, вона з дитиною приходить до Божого дому. Тоді читаються відповідні молитви і звучать такі слова: «Воцерковлюється раб Божий (чи раба Божа) в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь». Це і є введення, або вводини дитини у храм. Якщо це хлопчик – його заносять у вівтар. І найважливіше те, каже священнослужитель, що того дня мама з дитиною, а добре щоб і з татом разом, а то й цілою родиною, причащаються.

«Справа в тім, що людина, а особливо зараз, під час війни, приходить у цей світ, що є часто, як те житейське море, – схвильоване бурею спокус. Церква Божа – як кораблик спасіння, це місце, де людина наповнюється присутністю Божою, благодаттю Божою, де вона духовно зміцнюється. Часто людина приходить збентежена, налякана, стривожена, осквернена, а в церкві очищається, заспокоюється, ніби освячується. І от, коли народжується дитятко, мама з малям іде до храму і ніби повертається на цей кораблик спасіння, в місце єднання з Богом. І дуже цінно, коли усе відбувається не просто обрядово, а людина, її сім'я, ціла родина "живе при храмі", коли усі вони воцерковлені. Від дня введення слід дитину приводити до храму і якнайчастіше причащати її», – розповідає душпастир.

Господь перед Своїми стражданнями на Тайній вечері сказав: «Хто їсть Моє тіло, хто п'є Мою кров, той в Мені перебуває і Я в ньому». Тож людина, яка причащається, хоч і помре, але буде жити.

З якого віку діти можуть приймати Причастя і йти до Сповіді? Панотець пояснює: у Старому Завіті восьмиденному немовляті робили обрізання, що було ознакою завіту (союзу) людини з Богом. У Посланні до колосян апостол Павло каже, що новозавітне Хрещення – це нерукотворне обрізання. У Хрещенні людина єднається з Церквою, з Христом, а після Причастя перебуває в єднанні з Ісусом.

Для першої Сповіді кращим періодом є ранній шкільний вік. Але добре, щоб батьки або ті, хто виховує дитину, відчуває її, спостерігали за нею. Також добре, щоб був духівник, біля якого зростає дитина, який відчуває її серцем. Тоді стає зрозумілим, що комусь можна йти до Сповіді вже у 4–5 років, а кому краще у 8 чи 9. Бо навіть у дуже ранньому віці дитина може замикатися в собі, закриватися, ненавидіти когось чи хотіти вбити.

«Сповідь – це оновлення Хрещення. Дуже цінно, коли вся родина має свого духівника. Тоді й дитина бачить, що тато з мамою практикують це таїнство, і вона може теж підійти до свого священника на першу Сповідь або й другу чи вже третю… Дуже добре, щоб дитина спілкувалася з досвідченим духівником, який має в собі можливість відчувати серце цієї дитини. Особливо добре, коли вона ходить у недільну школу до цього духівника, на його очах зростає. У таїнстві Сповіді діє Божа благодать. І дитина, розповідаючи про свій внутрішній стан, може виговорювати всі тривоги. Господь каже: хто визнає свої гріхи, негатив, той від нього звільняється, тому вони простяться. Тож є така традиція, що ранній шкільний вік – час, коли дитина вперше йде до Сповіді».

Програма «Церква і релігія» – спільний проєкт каналу «Конкурент TV» та єпархіальної телестудії «Собор». Повністю випуск можна подивитися на сайті pravoslaviavolyni.org.ua, у розділі «Відео».

Олена МАЮК

ХРОНІКА

У єпархії відбулися Богослужіння Вербниці

28 квітня, в неділю Входу Господнього в Єрусалим, митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Божественну Літургію в кафедральному соборі Святої Трійці.

У слові архіпастир вкотре наголосив на духовному розвитку і зауважив, що важливо «мати очі духовні». Адже у все, що ми робимо з точки зору релігії, потрібно вкладати сенс і тоді буде результат. Також керуючий єпархією підтримав тих, хто зміг пройти 40-денний піст, і наголосив, що найближчий тиждень – Страсна седмиця – повинен бути наповнений щирою молитвою і розумінням, що пройшов Господь на шляху до нашого спасіння.

Після Богослужіння традиційно високопреосвященний освятив гілля верби на соборній площі. Впродовж дня духовенство головного храму єпархії продовжувало освячувати віття.

Традиційно діяв благочинний ярмарок, під час якого зібрано кошти на підтримку наших воїнів. Цього разу вдалося зібрати понад 58 тис. гривень.

Долучитися до цієї справи можна й надалі, переказавши кошти на рахунки:

https://send.monobank.ua/jar/6TcEL4bqgM (номер карти – 5375 4112 1100 5652) – для батальйону «Любарт»;

https://send.monobank.ua/jar/BXtUWS9ka (номер карти – 5375 4112 1603 0556) – на евакуацію.

У Камені-Каширському щоп'ятниці – міжконфесійна молитва за Україну

Про це повідомили *29 квітня* на сайті *kamadm.gov.ua*, зазначивши, що в цей тривожний час є дуже важливою не тільки матеріальна підтримка Збройним силам, але й духовна.

Тому й вирішили започаткувати в райцентрі традицію: щоп'ятниці о 9 годині, після хвилини мовчання та Державного Гімну, представники різних конфесій молитимуться за Україну. Це відбуватиметься біля Алеї героїв, що в Камені-Каширському.

«Різні за своїми вподобаннями, переконаннями, поглядами, але єдині у прагненні справедливого миру для нашої держави. Віримо, щирі слова, піднесені до неба, здатні зробити диво. Молімося! Запрошуємо краян приєднуватися до ініціативи», – закликав камінь-каширський декан, настоятель міської парафії Святителя Миколая Чудотворця, військовий капелан Володимир Мицько.

Під час молитви слово промовив благочинний Камінь-Каширського р-ну, настоятель храму Благовіщення Пресвятої Богородиці в с. Раків Ліс протоієрей Микола Смолярчук.

Відбулися перші загальні реєстрові збори медичних капеланів «Іллотропіон»

Волинську єпархію представляли ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакін і голова єпархіального відділу з питань здоров'я та пастирської опіки медичних закладів протоієрей Назар Бабій.

В онлайн-зборах *1 травня* взяло участь близько тридцяти учасників із різних єпархій Православної Церкви України. Насамперед обговорили діяльність медичних священників. Отець Володимир розповів, які заходи та ініціативи вже вдалося здійснити в закладах охорони здоров'я. Із вересня стартує сертифікатна програма «Клінічне душпастирство».

За словами викладача академії, капелана Волинської обласної лікарні о. Назара Бабія, якого на зборах обрано одним із регіональних лідерів, такі курси дуже важливі для тих, хто хоче працювати у медзакладах. «Ця програма є своєрідною перепусткою для священників. Без сертифіката вони не зможуть проводити богослужіння, працювати з пацієнтами та персоналом лікарень», – зауважив душпастир. За місяць після оголошення набору сформовано групу з п'ятнадцяти осіб. Нині триває набір у другу. «Нам уже телефонують із Рівненської єпархії, Львівської, Дніпровської, цікавляться цією сертифікатною прорамою», – розповідає о. Назар.

На зборах вирішено, що кожна з єпархій матиме свого лідера, який куруватиме всі питання щодо медичного капеланства.

Кожен із капеланів, як не прикро це визнавати, ділиться о. Назар, приходить до психологічного вигорання. Тож планують організовувати «семінари та лекції для священників. Вони неодмінно будуть віч-на-віч, аби капелани могли поспілкуватися між собою, поділитися досвідом, а найголовніше – відновити свої сили», – розповідає панотець. Першу таку зустріч мають провести на Буковині.

Великдень у кафедральному соборі Святої Трійці

5 травня, у день Світлого Христового Воскресіння в Троїцькому соборі обласного центру відбулося святкове богослужіння. Його очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Під час пасхальної Ранньої Огласительне слово святителя Йоана Золотоустого прочитав Андрій Ковальов – богослов, релігієзнавець, політолог, історик, журналіст і військовослужбовець. Пізніше, під час Літургії відбулася його висвята на диякона. До речі, о. Андрій був прессекретарем Голови Верховної Ради України Андрія Парубія, брав активну участь в організації здобуття Томосу про автокефалію Православної Церкви України. Також він учасник Об'єднавчого Собору 15 грудня 2018 року, а зараз є речником Генерального штабу Збройних сил України.

Традиційно частина великоднього Євангелія прозвучала різними мовами на ознаку того, що православ'я – віра всесвітня. Пасхальні послання Митрополита Київського і всієї України Епіфанія та нашого владики прочитав голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко.

У вітанні керуючий єпархією зазначив, що Воскресіння Господнє – це подія, яка дає нам надію на спасіння. Адже усвідомлення цієї події вселяє у нас віру в майбутнє життя. Це особливо важливо у сьогоднішній час, коли ми переживаємо багато смертей. Тому нинішнє свято, розуміння події Воскресіння є запорукою нашому завтрашньому дню.

Після Богослужіння і закінчення комендантської години відбулося освячення великодніх кошиків на соборному майдані. Освячення тривало й протягом попереднього дня.

Із собору велася пряма телепередача «12 каналу», тож усі, хто не міг перебувати у храмі, могли долучитися до Служби, залишаючись удома. Її коментував ієромонах Нестор (Олексюк).

Із благословіння митрополита Михаїла благодатний вогонь доставили із Польщі до кафедрального собору Луцька.

Продовження на с. 3

РАДИМО ПРИДБАТИ

РАКІВ ЛІС: СВЯЩЕННИК НАПИСАВ БРОШУРУ ПРО СВОЮ ПАРАФІЮ

Декан Камінь-Каширського р-ну і настоятель храму Благовіщення Пресвятої Богородиці с. Раків Ліс протоієрей Микола Смолярчук став автором брошури про церкву, де служить багато літ.

На цю роботу душпастиря спонукали спостереження, що чимало фактів навіть недавнього минулого губляться з людської пам'яті, тож їх треба зафіксувати на папері.

Раково-ліська громада має давню історію, і панотець розповідає про неї, оперуючи всіма доступними документами. Від однієї епохи до другої коротко викладає основні події, називає ключові імена, закінчує ж сучасністю – переходом парафії до Православної Церкви України (і перипетіями, що сталися при цьому) та допомогою мирян Збройним силам України. А ще – про те, які сакральні речі з церкви Ракового Лісу стали експонатами районного музею.

Цей багатоілюстрований матеріал побачив світ у луцькому видавництві «Надстир'я». Придбати брошуру «Свято-Благовіщенська парафія села Раків Ліс» можна за тел. (096) 937-52-35 (о. Микола).

У ЖИДИЧИНІ АКТИВНО ДРУКУЮТЬ ДУХОВНУ ЛІТЕРАТУРУ

Через чималий попит на продукцію видавничого центру Преподобного Миколи Святоші, князя Луцького, Свято-Миколаївського чоловічого монастиря багато примірників постійно додруковують.

Видавничий підрозділ обителі, що в с. Жидичин Ківерецького деканату (Луцький р-н), насамперед виготовляє духовні книжки. Зокрема, це переклади праць святих отців, молитовники, календарі й акафісти. Деякі книги доводиться постійно додруковувати, розповідає волонтерка монастиря Мирослава Бондарук. «Дуже читачам сподобалося одне з наших останніх видань – "Поради про молитву" відомого подвижника з Єгипту Матфея ель Мескіна. Там складні речі описано простими словами. Книги під час відвідин жидичинської святині часто купують паломниці – матері, сини яких зараз на фронті, вони шукають розраду в порадах та молитві», – ділиться пані Мирослава.

Друкувати у видавничому центрі почали чотири роки тому. У монастирі пояснюють, що їм дуже важливо продовжувати вікові традиції, коли саме в обителях ченців виготовляли книги та займалися просвітництвом. «Це наш прямий обов'язок. Це є основою основ. Надто зараз, коли війна, духовні книги допомагають людям пережити різні кризові моменти», – вважає декан монастирів єпархії і намісник обителі в Жидичині архімандрит Константин (Марченко).

Придбати книги можна безпосередньо у просвітницько-видавничому центрі, що на території Жидичинського монастиря, або ж замовити «Новою поштою», попередньо зателефонувавши за номером (067) 104-22-88.

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

Перед Великоднем високопреосвященний очолив основні відправи Страсного тижня: чин омовіння ніг, хресний хід, Ранню Великої п'ятниці з читанням 12-ти уривків із Євангелій (спомин спасенних страждань Ісусових), Вечірню з виносом плащаниці.

Провели богослужіння в День пам'яті та перемоги над нацизмом

З нагоди 79-ї річниці завершення Другої світової війни в Луцьку та інших деканатах *8 травня* пройшли поминальні молитви і заходи.

Зокрема, заупокійну літію біля пам'ятника «Поранений солдат» на меморіальному комплексі «Вічна слава» обласного центру з благословіння митрополита Михаїла очолив декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар. У ній взяли участь представники влади та інші небайдужі лучани.

Як відомо, Акт про беззастережну капітуляцію військ нацистської Німеччини підписано (ратифіковано) 8 травня у Берліні, коли за московським часом уже було 9 травня. Тому в західному світі день перемоги над нацизмом завжди відзначали 8-го, а в СРСР і на пострадянському просторі – 9-го. З 2015 року в Україні встановлено День пам'яті та примирення – 8 травня. З 2023-го – це День пам'яті та перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939–1945 років.

У Ветлах на паркан приватного будинку почепили гранату. Московити залякують?

Сенсаційну новину повідомив священник Роман Гула, настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Ветли Камінь-Каширського деканату. *10 травня* він перебував у домі, на огорожі якого виявлено гранату.

Православна громада цього села в червні 2022 р. вийшла з юрисдикції московського патріархату і возз'єдналася з Православною Церквою України. Цьому передували парафіяльні збори, на яких більшістю голосів віряни ухвалили таке рішення та звернулися до митрополита Луцького і Волинського Михаїла з відповідним проханням.

Проте не всі місцеві жителі охоче погодилися на зміни. Прихильники МП продовжують активно пропагувати антиукраїнські погляди. Вдаються навіть до залякування.

«Ми одразу викликали поліцію, слідчі дії тривають. Правоохоронці шукають свідків, опитують людей», – зазначив о. Роман. Мешканців домівки евакуювали. За зовнішніми ознаками це схоже на ручну осколкову гранату Ф-1, призначену для ураження живої сили противника в оборонному бою. На місці події працювали сапери.

Засудити вчення «русского міра»: ухвала Архієрейського Собору

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл взяв участь у засіданні Собору ієрархів нашої Церкви, що прийняв рішення щодо захисту релігійної спільноти і всього суспільства від ворожого іноземного впливу і публічного засудження «русского міра».

Окрім того, ухвалено запропонований Священним Синодом проєкт листа до Його Всесвятості Вселенського Патріарха Варфоломія та Синоду Вселенського патріархату з проханням звернутися до Кирила Гундяєва з вимогою публічно відректися від лжевчення «русского міра», засудити і відкликати наказ «Всесвітнього російського народного собору», в якому містяться елементи цього лжевчення, та відлучити від Церкви правителя РФ Путіна.

Як повідомив сайт *pomisna.info*, *11 травня* владики зібралися в трапезному храмі Преподобних Антонія і Феодосія Печерських на території Верхньої лаври під головуванням Митрополита Київського і всієї України Епіфанія.

Ознайомитися з документами Собору можна на офіційному сайті *pomisna.info*.

Владика Михаїл привітав Митрополита Епіфанія з днем ангела

У Києві митрополит Луцький і Волинський Михаїл взяв участь у богослужінні з нагоди дня святителя Епіфанія, єпископа Кіпрського, небесного покровителя Предстоятеля нашої Церкви.

Зокрема, 12 травня, другої неділі після Пасхи, у Свято-Михайлівському Золотоверхому монастирі наш архієрей долучився до відправи урочистих Літургії та подячного молебню, які разом із Блаженнійшим звершували єпископат та інше духовенство, а також екзарх Вселенського Патріарха в Україні єпископ Команський Михаїл.

Докладніше про це повідомляє офіційний сайт *pomisna.info*.

На 102-му році упокоїлась Ганна Лихач, яку не зламали московські кайдани

Чин похорону парафіянки, яка цілком може бути символом української нескореності, відправив *13 травня* у луцькому кафедральному соборі Святої Трійці протоієрей Віталій Собко, голова інформаційно-видавничого центру єпархії.

Народилася Ганна Кіндратівна (дівоче прізвище Іванюк) 15 жовтня 1922 р. в с. Копче (тепер Новокотів Луцького р-ну) в побожній родині. У часи Другої світової війни стала на захист рідної землі – рятувала поранених воїнів УПА. У жовтні 1944-го дівчину заарештували і доставили до луцької в'язниці. Вижила з Божою поміччю, незважаючи на нелюдські умови. У липні 1945-го була засуджена й репресована. Тоді ж репресували і всю родину Іванюків. Ганна відбувала покарання у Воркуті й Норильську, а її батьки – у Казахстані й Сибіру. 1953 р. дівчина стала учасницею Норильського повстання. У січні 1954-го отримала звільнення і того ж року вийшла заміж. Проте після ув'язнення і заслання не всім можна було повертатися додому, особливо на західну Україну. Тому до Луцька родина потрапила аж у серпні 1969 р.

Після приїзду відразу занурилась у церковне життя: стала ревною парафіянкою Свято-Троїцького кафедрального собору. А коли у вересні 1990 р. в місті освятили перший храм УАПЦ – Воздвиження хреста Господнього, – почала відвідувати його, співала в хорі. Відколи утворився Київський патріархат, стала активною вірянкою і захисницею кафедрального собору. Мала постійне місце у цьому храмі. З тих пір, поки здоров'я дозволяло, Ганна Кіндратівна відвідувала Богослужіння, не пропускаючи жодного, бо так навчена змалку. Була членом ГО «Волинська ветеранська спілка політв'язнів і репресованих».

Завершилося її земне життя 12 травня. Незадовго до цього, під час Великого посту, сестра Ганна востаннє посповідалась і прийняла святе Причастя.

Як Дубове вшановує загиблих воїнів

У цьому селі Ковельського деканату відкрили Алею пам'яті. Одному з полеглих пропонують присвоїти звання Героя України.

Заупокійну літію за 24-ма убієнними жителями Дубівської ОТГ відправив старший декан і настоятель парафії Великомученика Юрія Переможця протоієрей Іван Бонис *13 травня*.

Серед спочилих пошанованих земляків – парафіянин, гранатометник стрілецької роти Льовкін Юрій Олександрович, 1988 року народження, який загинув торік, захищаючи Україну. Молода дружина, яка залишилася з двома малими дітьми, організувала збір підписів на присвоєння йому звання Героя України, звернувшись до всіх небайдужих. На сайті Президента України зареєстровано відповідну петицію, її можна підтримати за цим посиланням: *petition.president.gov.ua/petition/220984*.

Благословіння народному артистові Василю Чепелюкові з нагоди ювілеїв

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл вручив відомому митцеві орден «За заслуги» з нагоди його 70-ліття та 50-річчя творчої діяльності.

Владика разом із духовенством собору Святої Трійці взяв участь у творчій імпрезі «Мистецька сповідь», що відбулася *15 травня* в Палаці культури обласного центру.

Василь Адамович Чепелюк – співак, викладач Волинського національного університету ім. Лесі Українки. Його професійний шлях розпочався після закінчення Луцького училища культури та Ровенської філії Київського державного інституту культури ім. О. Корнійчука. З 1979 року – соліст Волинської обласної філармонії. У 1989 році за значний особистий внесок у розвиток української культури та мистецтва, високопрофесійну майстерність йому присвоєно звання «Заслужений артист України», у 1993-му – «Народний артист України». З 1998 року й дотепер він передає свої знання й творчий досвід молодому поколінню митців, працюючи викладачем ВНУ. За багаторічну творчу працю, високий професійний рівень, патріотизм, вагомий особистий внесок у волонтерську та благодійну діяльність на підтримку військовослужбовців Збройних сил України йому присвоєно звання «Почесний громадянин міста Луцька». Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (2017) та орденом Святого Миколая Чудотворця (2014).

Духовенство взяло участь у відкритті центру життєстійкості «Фокс хаус»

16 травня митрополит Михаїл разом зі священнослужителями кафедрального собору Святої Трійці освятив приміщення безбар'єрного безпечного простору (Луцьк, вул. Винниченка, 67).

За повідомленням ОДА, центр є проєктом Міністерства соціальної політики України та складовою Всеукраїнської програми ментального здоров'я «Ти як?» Олени Зеленської. У заклад «може звернутися кожен мешканець громади і отримати першу психологічну допомогу». Спеціалісти навчатимуть бути емоційно та ментально стабільним навіть за кризових умов, підкажуть, які соціальні послуги можна отримати в громаді щодо навчання, спілкування та відпочинку, допоможуть зміцнити сімейні і родинні зв'язки, а також соціальну згуртованість.

Представники ВПБА на міжнародній медичній конференції

Викладачі Волинської православної богословської академії стали учасниками Другої Міжнародної науково-практичної

Продовження на с. 6

СВЯЩЕННИЧИЙ ШЛЯХ

ОТЕЦЬ ВОЛОДИМИР ПОДОЛЕЦЬ: «Я ЛЮБЛЮ ЛЮДЕЙ»

Теплий червень принесе в родину Подольців гарний і теплий 60-літній ювілей глави сімейства. Протоієрею, старості луцького Свято-Троїцького собору Володимирові Подольцю подарував Усевишній можливість нажати першу копу літ і пів копи духовної хіротонії.

Ми вже звикли до класичних прикладів сімейних династій. Мабуть, тому, що діти беруть приклад зі своїх батьків не тільки з основних рис характеру та світогляду, а й з любові до справи, якою ті займаються. Особливо в нинішній час це стосується молодих студентів, які вирішили стати священниками, незважаючи на далеко не щедру економічну перспективу цього служіння.

У родині Миколи Антоновича Подольця серед вісьмох дітей тільки Володя обрав пастирську стезю. В селі Чаплі Старосамбірського району на Львівщині у місцевому храмі він розпочав дяківську службу з дванадцяти літ. А все тому, що батьки були людьми глибоковіруючими і щирими в молитві, у справжній любові й повазі до людей. Мабуть, і встелена життєва дорога сина – священника Володимира – цими незрадливими життєвими принципами.

– Якщо закони нашого суспільства в силу певних обставин не завше приносять очікуваний результат, то закони Божі працюють, – упевнений отець Володимир.

Треба визнати, що якраз через ті правила співжиття в комуністичному середовищі він найперший і постраждав. Його, десятикласника, активіста, духовно досконалого учня… було виключено із сільської школи «за участь у церковно-релігійних обрядах». А все тому, що під час уроків взяв участь як дяк у похороні простого сільського трудівника-фурмана, який виявився членом партії комуністів. Партійний квиток не заважав покійному бути гарним сім'янином і відповідальним працівником, але завадив усім тим, хто бажав похоронити достойну людину по-Божому…

Ось так і опинився майбутній панотець поза школою як «гальмівний елемент суспільства». Здобував освіту у Самбірській вечірній школі, набував фаху в ПТУ № 24 за спеціальністю електрозварювальник IV розряду (диплом із відзнакою). Практику відбував на Харківському заводі «Серп і молот», зацікавив керівництво неабиякою компетенцією і професійними навиками, але пропозицію залишитись після строкової служби на заводі майстром відкинув не задумуючись: твердо бажав стати священником.

А світське життя вабило трудовлаштуванням: працював водієм, електрозварювальником, освоював іноземні мови на курсах Віденського університету. Але все ж тримався запланованого – стати душпастирем.

У 1992 році мрія почала здійснюватись. Перший етап – вступ до Львівської духовної семінарії УГКЦ. На третьому курсі перейшов у Православну Церкву Київського патріархату і перевівся до Волинської семінарії УПЦ КП. Тут удостоївся дияконського і пресвітерського санів. А це потребує постійного вдосконалення у мистецтві проповіді.

– Я постійно відчуваю своєрідний «літературний голод», – зізнається панотець. – Часто відвідую книгарні і товстезної книги на пару сотень сторінок мені вистачає всього на кілька тем для проповіді. Постійно шукаю щось нове, філософське і прив'язую його до релігійної основи.

Шукати істину в Божому вченні стало аксіомою для отця Володимира. Півтора десятки літ тому з'явилась у нього можливість-спокуса заглибитись у вир політичного життя на Волині, стати депутатом. Маючи потужний потенціал серед парафіян, він мав реальні підстави бути не тільки пастирем, а й «слугою виборців», проте…

– Дехто казав, що голосував на виборах за політичну структуру тільки тому, що бачив там моє прізвище. А дехто прямо запитував: «Отче, то ви тепер будете сповідати лише прихильників цієї партії?». Або: «Ви теж тепер будете битися і сваритися в обласній раді?» І я зрозумів, що прийняв необдумане рішення, – каже священник. – Справді, якось не подумав про ці всякі сварки й бійки у раді, думав, що як депутат буду займатися питаннями духовності. Але після таких розмов я зрозумів, що перш за все як священник маю представляти інтереси Церкви, а тут, виходить, хоч і безпартійний, та маю представляти інтереси партії. А якщо вони не сходитимуться із цінностями, які проповідує Церква?

Які цінності, окрім духовних, можуть бути у душпастиря? Далебі, не матеріальні. У гонитві за скарбами земними втрачається щось значно важливіше, та й довіра прихожан послаблюється. Такої лінії дотримується отець Володимир зі своєю дружиною матінкою Оксаною. Вона теж спеціаліст щодо нетлінних цінностей – викладала музику в навчальних закладах і, як не дивно, не соромилась підтримувати сім'ю закордонними заробітками.

Статки родини Подольців вимірюються справжніми скарбами духовного світу. З матінкою Оксаною священник знаходить спільну мову, єднає вона і з чотирирічною внучкою, з синами (один із них продовжив татову справу і став священником, інший – військовим). Як староста луцького Свято-Троїцького собору отець Володимир є господарником, що дбає про стан приміщення, ремонти, церковну атрибутику, а в ризах протоієрея – мудрим і вічним словом Святого Письма веде парафіян до вершин духовної досконалості.

– Пригадую епітафію на пам'ятнику одного священника. Там було написано: «Люди, я вас люблю!» – ділиться враженням панотець. – Втім, саме лише бажання любити ближнього і декларувати привселюдно власні почуття ще не означає виконувати Божу заповідь. Має бути конкретна справа, яку б відчули та оцінили люди, яких ми любимо.

Нажати копу літ при відносному здоров'ї може будь-хто із мирян, а ось утримувати під перевеслом снопа добірне зерно у кожному колосочку вдається далеко не всім. Наш ювіляр засіває і жниває на духовному лані успішно і ваговито. Хай Усевишній дає йому снаги на щедрі ужинки і в майбутньому.

Віталій КЛІМЧУК

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

У ХРАМІ ДАРІВКИ НА КОВЕЛЬЩИНІ ВПЕРШЕ МОЛИЛИСЬ УКРАЇНСЬКОЮ

5-та неділя Великого посту стала днем, коли в церкві Святителя Миколая Чудотворця цього села нарешті відбулося Богослужіння після її возз'єднання із ПЦУ.

Радісною новиною на своїй сторінці у фейсбуці поділився декан Петро-Павлівського округу Ковельського благочиння і настоятель парафії протоієрей Андрій Сех. «Перша служба українською мовою в селі Дарівка! Слава Богу за все!» – написав душпастир.

21 квітня відправу одвідало кілька сотень парафіян. Прийшли цілими сім'ями не лише з Дарівки, але й сусідніх сіл Голобської громади. «Людей було повно-повнісінько. І в храмі, і на подвір'ї. То, знаєте, наче на Великдень», – поділився враженнями настоятель. За словами священника, настрій у всіх був радісний, люди підходили до нього та дякували, що той їх не лишив. «Було таке піднесення у всіх. Я кажу своїм парафіянам, що мені не дякуйте. Дякуйте один одному, бо це наша спільна перемога», – розповів о. Андрій.

Нагадаємо, ще восени 2023 року парафіяни провели збори та проголосували за приєднання до ПЦУ. Вони звернулися до митрополита Луцького і Волинського Михаїла, аби той задовольнив їхнє прохання. І хоча з документами усе було гаразд, провести Богослужіння у храмі вдалося лише зараз. Місцевий батюшка не підтримав своєї пастви. Пів року парафіяни були змушені їздити в інші храми до сусідніх сіл.

Тетяна ХОМИЧ

НАШІ ВІРЯНИ

ДМИТРА ГОЛОВЕНКА ВЛАДИКА МИХАЇЛ НАГОРОДИВ У ДЕНЬ 70-РІЧЧЯ

Митрополит Луцький і Волинський вручив Дмиру Головенкові, завідувачу єпархіальних видавничого відділу і книгарні-бібліотеки «Ключі», церковну відзнаку з нагоди ювілею.

Це відбулося 5 травня на завершення пасхальної Всенічної в кафедральному соборі Святої Трійці обласного центру.

Дмитро Адамович народився 5 травня 1954 р. в селі П'яннє Млинівського району на Рівенщині. Численні обдарування і здобутки супроводжують його все життя: переможець олімпіад з фізики, математики й української мови – у школі, диплом із відзнакою – після закінчення фізико-математичного факультету Луцького педінституту (а всього здобув п'ять вищих освіт, у т. ч. за спеціальністю «технологія поліграфічного виробництва» у Львівській академії друкарства, «організація промислового виробництва» – у Луцькому технічному інституті), створив сім технічних пристроїв для медичної радіології, був директором Волинської обласної друкарні. Заслужений працівник культури. З 2010 р. працює в єпархіальному управлінні.

Віктор ГРЕБЕНЮК

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

ХОРЛУПИ: АРХІЄРЕЙ ОСВЯТИВ ОНОВЛЕНИЙ ХРАМ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл відправив чин відновлення церкви Святителя Василія Великого цього села Ківерецького деканату (Луцький р-н) та Божественну Літургію.

У слові високопреосвященний зазначив: на прикладі жінок-мироносиць бачимо, що жінки не мають страху. Апостоли втекли, а вони прийшли до гробу виконати свою місію. Владика радить жінкам не принижувати своїх чоловіків, а, навпаки, підтримувати їх і бути справжніми мироносицями. «Проявляйте любов, говоріть слова любові, не відкладаючи на потім». Нехай Господь дасть зрозуміти кожному своє завдання і тоді будемо удостоєні Царства Небесного.

19 травня, в 3-ю неділю після Пасхи, святих жінок-мироносиць, за Богослужінням із високопреосвященним молилися: декан протоієрей Іван Семенюк, настоятель протоієрей Віктор Бартов, інше духовенство благочиння.

За словами настоятеля, престіл і жертівник з роками стали ветхими, тож їх замінили на нові. Владика цього дня освятив їх, а також увесь Божий дім. Адже відновлено майже всю церкву: внутрішнє оздоблення, розписи, куполи.

Архієрейськими благословенними грамотами й іншими відзнаками нагороджено священника Івана Заторського, жертводавців та активних мирян, які потрудилися на благо церкви.

Дерев'яну церкву в Хорлупах побудовано й освячено 1883 року.

Оксана КАРНКОВСЬКА

НАШІ ВІРЯНИ

БЛАГОДІЙНИК ІЗ ВОЛИНІ БУДУЄ ЦЕРКВИ В ОДЕСІ

19 травня, у свято жінок-мироносиць, коли митрополит Луцький і Волинський Михаїл освячував оновлений храм у Хорлупах, у місті Одесі архієпископ Одеський і Балтський Афанасій освячував козацький храм Святого Миколая Чудотворця.

А споруджує цей Божий дім за власні кошти наш земляк, уродженець села Хорлупи Микола Филимонович Свинцицький – відставний офіцер, голова ради старійшин міжобласної громадської організації «Чорноморський округ "Козацтво запорозьке"». Він є будівничим уже другого храму в Одесі: отаман виступив також організатором, меценатом і забудовником церкви Покрови Пресвятої Богородиці. Вона ще зводиться, але там уже служать. Серед житлового масиву, поблизу козацького кладовища, якому вже понад три століття, постав красень-храм, у якому ікони й живопис виконав художник Іван Божев, болгарин.

Окрім духовенства, були присутні козаки, волонтери, мешканці мікрорайону Балтський, керівництво адміністративного району міста. Після Богослужіння відбулось нагородження Миколи Свинцицького орденом Андрія Первозваного за вклад у будівництво храму та громадську діяльність, націлену на розбудову України. Нагороду вручив архієпископ Афанасій.

Меценатство Миколи Филимоновича втілилось не тільки власними коштами, вкладеними у зведення Божого дому, а й виділенням ділянки землі під забудову, яка належить йому на правах оренди. Окрім того, є співпраця культурно-просвітницького «Козак-центру», церкви Миколи Чудотворця та органів самоврядування мікрорайону Балтський.

Громадську роботу наш земляк акцентує на відродженні кращих традицій українського козацтва, і тому два збудованих ним храми називаються козацькими, бо там знаходять розраду волонтери, козаки, активісти, вірні ПЦУ.

– Козак – передусім вільна, незалежна людина, – впевнений Микола Свинцицький. – Козацтво – це життя на кордоні й охорона кордону. Сучасне козацтво – це патріотичне виховання дітей, виховання в повазі до історії предків. Це підготовка хлопців до військової служби. Це навернення до основ духовності.

Тож у ГО «Чорноморський округ "Козацтво запорозьке"» діють гуртки боксу, парашутного спорту, бойового гопака, мішаний хор. І створено унікальний Музей історії розвитку українського козацтва на Одещині.

Віталій КЛІМЧУК

СВЯЩЕННИЧИЙ ШЛЯХ

ПРОТОІЄРЕЙ ЛЮБОМИР ЧЕХОВИЧ: «НАША ЦЕРКВА НАПОВНЕНА БЛАГОДАТТЮ»

Із самого дитинства отець Любомир Чехович відчував зв'язок із Богом. До церкви хлопчика привів рідний дідусь, який прислуговував паламарем. А от рішення стати священником отець Любомир прийняв уже після одруження та народження дитини.

– Сам я родом із Тлумацького району Івано-Франківщини. Там вінчався. Там у нас із дружиною народилася донька. Але десь у 1991–92 роках, коли Україна здобула незалежність і почалося відродження Української церкви, якесь внутрішнє чуття покликало мене присвятити життя Богу, – згадує отець Любомир.

Про те, аби служити в якомусь із храмів московського патріархату, не було навіть мови. Бо ще в ті часи родина Чеховичів знала: все, що має зв'язок із москвою, несе погибель для українців.

– Брати-сестри мого рідного діда боролися за Україну і дуже через те постраждали від рук московських окупантів. Те саме було в бабиній родині. Тож у моєму рідному селі не було навіть храму московського патріархату, – згадує оповідач.

Після закінчення Волинської духовної семінарії о. Любомир декілька років служив у селі Уховецьк Ковельського району Волині. А після того й ось уже 26 років його парафія – в селі Облапи того ж району.

Згадуючи перший період священничої служби, отець Любомир зізнається: не зовсім такою уявляв її собі. Але допомагало те, що він із парафіянами були людьми спільної ідеї.

– Щоб ви розуміли: Облапи стало першим у районі селом, де громада захотіла молитися рідною мовою в рідній Церкві, – пояснює отець. – Тоді мене, молодого священника, зустріло багато людей. І дотепер ми лишаємося великою сім'єю: і радість ділимо, і горе. З початком великої війни допомагаємо військовим. Тим більше, що з нашої парафії на фронті служать майже тридцять чоловіків, а одну жінку – медсестру – ми, на жаль, похоронили.

Згадуючи сумні миті, які священник завжди мусить розділяти з парафіянами під час чину поховання, отець Любомир зізнається: складно дібрати слова, аби втішити рідних у горі втрати. Але кожен повинен розуміти: земний шлях рано чи пізно скінчиться, тому своїми вчинками ми, живі, маємо заслужити на Царство Боже.

– А от коли звершуєш таїнства Хрещення та Вінчання, тоді душа наповнюється радістю, – продовжує о. Любомир. – Тільки дуже хотілося б, аби люди, укладаючи шлюб, розуміли: сімейне щастя – то не сюрприз: узяв та й маєш. Це щоденна праця над собою, над стосунками в парі: десь змовчати, десь проявити любов, а десь і на своєму настояти. А то часом буває: в неділю перед Богом обіцяють бути і в радості, і в смутку, а в понеділок не поділили весільних грошей і розбіглися.

За 30 років служіння о. Любомир не раз переконувався, що саме віра допомагає сім'ям зміцнити їхній шлюб. Коли чоловік із дружиною разом ходять на Літургії, то це не тільки очам приємно, то й самому подружжю корисно. Бо тоді менше сварок у домі й більше любові в серці.

– Не так давно ми відзначили світле свято Воскресіння Христового. А перед тим усі добропорядні віряни ходили до Сповіді. Так-от, мені й тут хотілося б зауважити: більша частина людей справді кається у своїх гріхах, намагається хай потрохи, але змінюватися, ставати кращими. Але процентів 25–30 сповідальників щойно вийшли з храму – беруться за старе, – з досвіду знає о. Любомир. – І от уявіть, як у цій ситуації складно парафіяльному священнику: ти людину вислуховуєш, пояснюєш, чому так не варто робити, просиш не вчиняти так більше, сповідальник тобі киває на знак згоди, а через трохи знову скоює той самий гріх. І так триває з року в рік. Тому я закликаю людей: хочете змінити своє життя на краще – почніть зі зміни самого себе.

До речі, сам отець Любомир, який 28 травня відзначав 30-річчя прийняття хіротонії, зізнається: за роки служіння він теж змінився. Став поблажливішим до людей, урівноваженим, тричі подумає, перш ніж щось сказати.

– Що би не сталося, які би труднощі не виникали, я завжди знаю, що Господь мене підтримає і підкаже правильне рішення, – зауважує о. Любомир. – Колись я прийшов недосвідченим на парафію, а тут іще молода дружина, маленька дитина. Але якось Бог полегшував моє служіння. Сказати чесно, я й не відчував ніколи, аби щось тягарем лежало на душі. В селі парафіяльному священнику, щоб прогодувати сім'ю, треба знаходити час на господарку. Але й тут якось воно складалося. І тепер ми з дружиною цілком та повністю розуміємо одне одного, підтримуємо.

А коли потрібна порада від Господа, то панотець із парафіянами йдуть до храму преподобного Симеона Стовпника. Адже там кожен4, хто відкриває серце Богу, отримує розраду і духовні ліки.

– Наша церква наповнена благодаттю Духа Святого, – каже священник і на підтвердження своїх слів показує ікону Почаївської Матері Божої. – Ніхто не знає точно, який вік цієї ікони та якими шляхами вона потрапила до нашого храму. Але вже років десять ми є свідками самооновлення цього святого образа. За цей час ікона оновилася на відсотків 70. І той процес триває…

Щоразу, підходячи до скромної з вигляду іконки, віряни моляться перед нею. Кожен просить щось своє. Але геть усі знають: Бог їх почує. Бо Свою присутність Він засвідчує перед людьми дивом оновлення старовинного образка.

Оксана БУБЕНЩИКОВА

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
За єдину помісну Українську православну церкву!
Часопис Волинської єпархії Православної церкви України

ІНТЕРВ'Ю

«РУССКІЙ МІР» – ЦЕ ЄРЕСЬ, І ХТО ЛИШАЄТЬСЯ З РПЦ – ЄРЕТИК

Закінчення. Початок на с. 1

– Владико, скажіть, а була якась реакція від УПЦ московського патріархату, якісь заяви з приводу цього?

– Ні, у них головна позиція, наскільки я помічаю, це відмовчуватися. Відмовчуватися або якісь публікації окремих ієрархів на своїй там сторінці, в засобах масової інформації. Десь вони щось подають, пробують, але це окремі особи. Немає думки навіть окремо взятої єпархії. Тим паче, що немає позиції окремо взятої структури, яка називає себе на сьогоднішній день «УПЦ».

– За час повномасштабного вторгнення нерідко з'являлась інформація про те, що священнослужителі т. зв. УПЦ МП благословляли військових РФ іти і вбивати наших громадян.

– Ну, це, власне, називається тероризм. Найбільше цієї інформації є в Службі безпеки України, яка констатує поширення ідеології «русского міра»: знаходили при обшуках ієрархів різних ступенів УПЦ МП оцю проросійську агітацію. Але є, знову ж таки, повідомлення через ті самі ЗМІ про те, що священнослужителі ставали військовими, брали до рук зброю, ставали снайперами.

У нас був один ветеран, прийшов з війни (він помер, правда), то розказував, що вони впіймали священника-снайпера, який за парафіяльні гроші купив гвинтівку. Це, правда, у 2014–15 роках було. І ось вони його впіймали й розгубилися, бо він був у рясі. Ну що робить він там?! І вирішили його відпустити. Ну повага до священника в наших парафіян-волинян велика. Один проте каже: давай ми його обшукаємо. Обшукали – знайшли зброю, і потім взялись допитувати його. Ну, це тероризм. А в Бучі навідником [був священник МП] на людей, не тільки на збройні формування українців. Матушка, яка в Херсоні от нещодавно коректувала вогонь.

І в чому проблема? Можна сказати: так це окремо взяті особи, які мають приналежність до церкви. Але церква, тобто МП, на це не відреагувала. Вона не засудила вчинок, вона не сказала: «вони не наші, ми їх викреслили зі своїх списків». Архієреї, митрополити… Той самий Ізюмський митрополит, який втік і кликав сюди «русскій мір». На Донеччині освячують цілі збройні формування місцевого населення і благословляють вбивати українців. Синод УПЦ не засуджує їх, не викреслює зі списків як людей, що, як колись казали, «опозорили мундир». От, мовляв, це не наші клірики, вони вже на окупованій території, ми за них не відповідаємо. Більше того, якщо це територія окупована, і ви вважаєте її своєю частиною, то чому УПЦ не виставляє протест російській церкві, яка вже приходить сюди і насаджає свою ієрархію? А як же тоді грамота від 1990 року [про самостійність в управлінні УПЦ], де ви означили територію України? Як ви тоді на захопленій території? Значить, брехня з їхньої сторони. Зі сторони РПЦ – неправда й обман. Зі сторони УПЦ – ось фактаж. Я тільки те, що написане, констатую, хоча знаю набагато більше.

– Владико, чи відомі Вам якісь факти, чи можете назвати, де це відбувалося, коли священнослужителі співпрацювали в нас на Волині зі спецслужбами Росії?

– Ну, я такі факти не маю тому, що я не належу до тих органів, які це виявляють. Але достатньо того, що священнослужителі з Волині вітають путіна з днем народження, ходили з георгіївськими стрічками ось цими: є фотографії. Є ціла когорта от тут в нас, навколо Луцька, священників, які кажуть: «Не спішіть переходити. Ми, взагалі, чекаєм путіна». І про це ми сигналізували у Службу безпеки. Розказували про священнослужителя чи мирян. Ну є ще достатньо цієї агентури, «сплячої агентури» в усіх сферах.

Я поставив питання [нашим владцям]: як ви бачите – ми всі в одному залі будемо сидіти, всі конфесії, і московський патріархат, який благословляє цю війну, і про що ми будемо розмовляти? Бо ж при міському голові луцькому створена Рада церков.

– А вона взагалі діє?

– Ну, вона сьогодні не збирається поки що. Але я й не чув заяви міського голови про те, що вона розпущена. А натомість почув те, що із оточення кажуть: «там тоже виборці». Ах так! От ми будем робити висновки. Коли ж нарешті ми визначимся: хто друг, а хто недруг? Україно, визначаймося. Тому в мене питання до багатьох можновладців: як вони збираються будувати Україну і як вони бачать завтрашній день? Це по факту, це не «наговорено на когось» – фактаж. Є Рада? Є. Покажіть її склад. І чому ви запросили того чи іншого представника релігійної організації? Що ви хочете отримати від цих людей – яку пораду, підтримку, думку і чому вони у вас знаходяться? До них риторичне питання: і до перших, і до других, до різного рівня.

Правда, в луцькій районній раді (адміністрації) такого немає. Там Рада церков збирається, но без московського патріархату. Честь і хвала районній державній військовій адміністрації.

– Владико, скажіть, як сьогодні відбувається процес переходу з УПЦ в ПЦУ? І чи є якась цифра, скільки громад ще не перейшло?

– Зареєстровано в межах 400 громад московського патріархату, яких на сьогоднішній день ще є на території Волинської області. Перехід триває, але його темп буває різний. Якщо відбувається в суспільстві якась тема загострення, подія, тоді кількість парафій, які переходять, збільшується. Якщо суспільство не має таких гострих тем, то одна-дві. От учора перейшла чергова громада; постійно переходять… Тому який темп буде, треба визначитися самому суспільству.

ТОЧКА ЗОРУ

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ – ЦЕ ДАР БОЖИЙ ЧИ ЗЛО ВІД ДИЯВОЛА?

Штучний інтелект може бути як благом від Господа, так і диявольською спокусою, залежно від того, як використовувати цю нову технологію, вважає протоієрей Віталій Собко, голова інформаційно-видавничого центру єпархії.

У програмі «Церква і релігія» на каналі «Конкурент TV» священнослужитель пояснив, що це, як і все в нашому житті, можна використовувати в різний спосіб і з конкретною метою. Щоразу, беручи до рук певний інструмент, щоб виконати якусь дію, ми робимо це так, щоб допомогти собі, поліпшити життя чи зробити корисну справу ще для когось. Водночас можемо завдати шкоди собі чи іншим людям. Тобто той самий штучний інтелект можна використовувати з ціллю зробити як добро, так і зло.

Враховуючи той факт, що людина є вінцем творіння Бога і створена за подобою Божою, то всі засоби й технології, які спрямовані робити добро, сприяти спасінню людської душі, є благословінням Господнім для людини, переконаний панотець. А все, що суперечить цьому і використовується на зло, на шкоду людині, походить від батька брехні – диявола, завдання якого знищити людину. Все, що нищить людину, – це диявольська спокуса, цього варто уникати.

Чи може штучний інтелект стати помічником священника і чи здатний він його замінити?

Замінити священника штучний інтелект не може, а от стати його помічником – так, розповідає душпастир. За його словами, окремі священнослужителі вивчають потенціал цієї технології і багато чого вже зараз може здивувати. Штучний інтелект здатний спричинити прорив у багатьох сферах життєдіяльності.

Священники потенційно можуть використовувати його у підготовці проповідей, для саморозвитку, пояснює отець Віталій. Він розповів, що і сам уже спробував штучний інтелект у дії. Але ще треба перевіряти і досліджувати все те, що він створює, з обережністю ставитися до згенерованого ним матеріалу.

Чи може штучний інтелект писати молитви?

«Якщо поставити завдання штучному інтелекту написати молитву, зазначивши, що саме має у ній бути, про що там ітиметься, – думаю, він виконає це завдання. Але молитви, які ми знаємо і використовуємо, – це не просто придумані кимось тексти для того, щоб потім можна було їх відредагувати і практикувати. Молитви у нашому молитовнику – це вже роками напрацьовані звертання до Господа, які зародилися у духовному досвіді Церкви, складені святими преподобними отцями, Господніми угодниками і, дійсно, у них є не просто людський інтелект, а віяння Духа Святого, натхнення від Святого Духа, щось таке, що робить ці тексти особливими. Звичайно, ми повинні молитися не тільки тими молитвами, що маємо в богослужбових книгах чи молитовниках. Ми маємо молитися і своїми словами про те, що нас турбує, з чим ми хочемо звернутися до Господа», – підсумував протоієрей.

Олена МАЮК

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2, 3

конференції «Лікарі та медсестринство: трансформація в умовах війни та поствоєнне відновлення».

За повідомленням сайта *vpba.edu.ua*, зустріч організовано Волинським медінститутом у змішаному форматі. Співорганізатор – Волинська православна богословська академія. *16 травня* митрополит Луцький і Волинський Михаїл, кандидат історичних наук, благословив захід та взяв участь у його відкритті в РЦ «Промінь» (просп. Грушевського, 2 обласного центру).

На першому пленарному засіданні «Досвід і трансформація галузі охорони здоров'я під час війни» ректор ВПБА, кандидат богословських наук, член Наукового товариства ім. Т. Шевченка протоієрей Володимир Вакін виступив із доповіддю «Впровадження в Україні нового професійного стандарту „Капелан в охороні здоров'я"». У перший день конференції під час пленарного засідання ведучими були професор, член-кореспондент НАН, дійсний член НТШ Валентина Чоп'як та професор, член НТШ Ігор Трутяк.

Наступного дня, *17 травня*, відбулися секційні засідання у духовному виші, в яких взяли участь інше духовенство та науковці. Доповідачі – викладачі та студенти Академії, зокрема, медичний капелан протоієрей Назар Бабій, капелан 6-го прикордонного Волинського загону, магістр релігієзнавства священник Руслан Левочко, викладач Дарина Вакіна та лікарняний священник Рівненської обласної дитячої лікарні студент ВПБА Богдан Олійник.

Про особливості служіння медичного капелана на прикладі Волинської облікарні розповідав о. Назар, про принципи становлення його в Україні – о. Руслан, про мультидисциплінарний підхід – матінка Дарина, про участь церков і релігійних організацій у формуванні соціальних стандартів у сфері медичної допомоги та духовної підтримки хворих – о. Богдан. Секцію «Медицина як служіння: капеланство, соціум, етика» модерували проректор ВПБА з наукової роботи, кандидат історичних наук протоієрей Владислав Фульмес та кандидат історичних наук Валентина Кихтюк.

У рамках II Міжнародної конференції в стінах Академії відбулися також дні студентської науки – 2024. Із доповідями виступили студенти ВПБА, в яких, зокрема, йшлося про особливості розвитку медицини в Київській Русі та діяльність лікарів-ченців, про Братства та їхню роль в організації медичної допомоги, про Церкву та питання біоетики. Ведучі – кандидат географічних наук ігумен Никодим (Смілий) та Богдана Патута. На завершення всі учасники отримали дипломи.

Владика Михаїл – на церемонії нагородження медиків

Митрополит Луцький і Волинський взяв участь у відзначенні медичних працівників орденом Святого Пантелеймона, що проходило на території Окольного замку (вул. Кафедральна, 6).

Захід «Під покровом святого Пантелеймона» *16 травня* розпочали із благословення керуючого єпархією, який входить до Регіональної ради Відзнаки за професіоналізм і милосердя «Орден Святого Пантелеймона» (голова Ірина Горавська).

Високопреосвященний, вручаючи церковні нагороди волинським медикам Андрієві Лігуну та Вікторові Базилюку, зазначив: «Дякую за високу довіру й можливість брати участь у ваших засіданнях, висловлювати від імені Церкви свою думку. Я впевнений, що на Волині найкращі лікарі й найкраща медицина. І хочу, щоби цю високу планку підтримували чергові здобутки».

Також було представлено ще двох номінантів: Івана Бобрика, завідувача нейрохірургічного відділення Волинської обласної клінічної лікарні, й Олександра Солобчука, начальника служби охорони здоров'я (начмед бойової бригади) 15-го мобільного прикордонного загону, лікаря фізичної та реабілітаційної медицини Луцького медцентру реабілітації учасників бойових дій.

Участь у заході взяли митрополит Переяславський і Вишневський Олександр, представники влади, медичних установ, зацікавлені лучани.

Ідею високої відзнаки започатковано на горі Афон у монастирі Святого Пантелеймона під час візиту туди Президента України Віктора Ющенка.

Великомученик і цілитель Пантелеймон з давніх часів вважається покровителем лікарів. Молитви хворих, із вірою звернені до нього, приносять полегшення, зцілюють від фізичних і духовних недуг. Пантелеймон жив у кін. III – на поч. IV століть в Римській імперії (м. Нікомідія Віфанської провінції). Батько його був язичником, а мати – християнкою. Хлопчика назвали Пантолеоном (грецькою означає «по всьому лев»), і лише пізніше, коли отримав цілительські й духовні дари, люди стали називати його «Пантелеймон» – «усемилостивий». Земне життя угодника було коротким: він прийняв мученицьку смерть іще юним. Опові-

Закінчення на с. 7

ОФІЦІЙНО

Протоієрея Анатолія Яцківа зараховано до кліру єпархії та призначено настоятелем парафії Архістратига Михаїла в с. Ворона Ковельського дек. (указ № 32 від 27 квітня).

Протоієрея Валерія Братуня звільнено від обов'язків настоятеля парафій Святителя Миколая Чудотворця в с. Колодяжне, Апостола Йоана Богослова в с. Будище та Святителя Миколая Чудотворця в с. Волошки Ковельського дек. (№ 33 від 14 травня).

Священника Михайла Казанівського звільнено від обов'язків настоятеля парафій Введення Пресвятої Богородиці в с. Печихвости й Рівноапостольного князя Володимира в с. Стрільче Горохівського дек. (Луцький р-н) та відраховано з кліру єпархії; протоієрея Валерія Братуня призначено на цю посаду (№ 34, 35 від 14 травня).

Священника Сергія Мельничука призначено капеланом військової частини 1141 Національної гвардії України в Луцьку й звільнено від обов'язків настоятеля парафії Архістратига Михаїла в с. Несвіч Луцького райдек. (№ 37 від 21 травня, № 43 від 28 травня 2024 р.).

Священника Михайла Кулинича призначено настоятелем парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Залізниця Камінь-Каширського дек. (№ 38 від 21 травня).

Священника Дмитра Зінька звільнено від обов'язків настоятеля парафії Ікони «Всецариця» та зараховано до кліру парафії Апостола Йоана Богослова в Луцьку (№ 39, 40 від 28 травня).

Священника Сергія Куля звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Переспа Рожищанського дек. (Луцький р-н) і призначено настоятелем парафії Ікони «Всецариця» в Луцьку (№ 41, 42 від 28 травня).

Дияконів Михайла Деленіва та Петра Деленіва зараховано до кліру парафії Архідиякона Стефана в Торчині Луцького райдек. (№ 44, 45 від 28 травня).

Священника Михайла Федорчука призначено настоятелем парафії Архістратига Михаїла в с. Несвіч Луцького райдек. (№ 46 від 28 травня).

Священника Андрія Черенюка зараховано до кліру парафії Преподобного Іова Почаївського в Луцьку (№ 47 від 28 травня).

Олега Дутку призначено паламарем кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку з 1 червня 2024 р. (№ 48 від 29 травня).

Священнику Андрієві Бойку дано благословення на звершення служіння військовим капеланом у структурі Синодального управління військового духовенства (№ 50 від 30 травня).

ЄПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

2 травня

День висвяти: 25 років тому, 1999-го, – священник Сергій Крук, настоятель парафії Преподобного Сергія Послушного в с. Зміїнець Луцького райдек.

5 травня

День народження: 70 років тому, 1954-го, – Дмитро Головенко, завідувач видавничого відділу єпархії «Ключі».

6 травня

День освяти храму: 30 років тому, 1994-го, – церква Великомученика Юрія Переможця в с. Дубове Ковельського дек.

День висвяти: 25 років тому, 1999-го, – священник Мар'ян Береза, настоятель парафії Великомученика Димитрія Солунського в с. Жорнище Ківерецького дек. (Луцький р-н).

12 травня

День народження: 25 років тому, 1999-го, – священник Назарій Партика, настоятель парафії Казанської ікони Божої Матері в с. Садів Луцького райдек.

16 травня

День висвяти: 25 років тому, 1999-го, – протоієрей Микола Коновалов, настоятель парафій Святого Духа в с. Рудка-Козинська, Апостола Йоана Богослова в с. Тихотин Рожищанського дек. (Луцький р-н);

20 років тому, 2004-го, – протоієрей Володимир Курчин, настоятель парафій Святого Духа в Берестечку, Великомученика Георгія Побідоносця в с. Кутрів Горохівського дек. (Луцький р-н), військовий капелан.

18 травня

День народження: 45 років тому, 1979-го, – протоієрей Іван Оринчак, настоятель парафії Апостола Андрія Первозваного в Ковелі.

19 травня

День освяти храму: 25 років тому, 1999-го, – церква Вознесіння Господнього в селищі Рокині Луцького райдек.

21 травня

День народження: 50 років тому, 1974-го, – протоієрей Микола Лазука, клірик парафії Успіння Пресвятої Богородиці у Луцьку.

23 травня

День народження: 25 років тому, 1999-го, – священник Назарій Мельник, настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Михлин Горохівського дек.

24 травня

День народження: 40 років тому, 1984-го, – священник Микола Сегет, настоятель парафії Воздвиження хреста Господнього та цвинтарного храму Великомучениці Варвари в с. Угринів Горохівського дек.

28 травня

День висвяти: 30 років тому, 1994-го, – протоієрей Любомир Чехович, настоятель парафії Преподобного Симеона Стовпника в с. Облапи Ковельського дек.

4 липня

День заснування храму: 20 років тому, 2004-го, – церква Архістратига Михаїла в с. Дачне Ківерецького деканату.

7 липня

День освяти храму: 20 років тому, 2004-го, – церква Різдва чесного славного пророка, предтечі та хрестителя Господнього Йоана в с. Лище Луцького районного деканату.

День народження: 70 років тому, 1954-го, – протоієрей Іван Левковець, настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Воротнів Луцького районного деканату.

9 липня

День висвяти: 10 років тому, 2014-го, – священник Андрій Апончук, настоятель парафії Апостолів Петра й Павла в с. Галичани Горохівського деканату.

12 липня

День заснування храму: 25 років тому, 1999-го, – церква Рівноапостольного великого князя Володимира в Ковелі;

20 років тому, 2004-го, – церква Апостолів Петра і Павла в с. Проходи Любешівського деканату.

23 липня

День народження: 35 років тому, 1989-го, – диякон Антон Береза, клірик парафії Святителя Феодосія в Луцьку.

26 липня

День висвяти: 15 років тому, 2009-го, – священник Назар Шийка, настоятель парафій Святителя Миколая Чудотворця в с. Звиняче, Архістратига Михаїла в с. Красів Горохівського декнату.

Щиросердечно вітаємо вас із ювілеями, богоблюб'язні отці, браття і сестри! Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благії літа!

Інформаційно-видавничий центр єпархії буде вдячний за повідомлення про помилки чи недопрацювання в цій рубриці газети, а також у календарному розділі сайта pravoslaviavolyni.org.ua. Ще краще звертатися за кілька місяців до ювілею і переконатися, що все гаразд.

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2, 3, 6

дають, що Пантелеймон навчався наук стародавніх греків, проявляв чудові здібності, відрізнявся приємною вдачею і манерами.

Орден Святого Пантелеймона – це відзнака за професіоналізм та милосердя, має професійно-фахову спрямованість і присуджується за гуманістичну й благородну діяльність у галузі охорони здоров'я. Відзнаку засновано у 2009 р. Міністерством охорони здоров'я спочатку як «Хрест Пантелеймона Цілителя». Її благословили предстоятелі трьох найбільших християнських церков України.

Обговорили україномовне богослужіння, український варіант церковнослов'янської

Про це коло питань ішлося на семінарі «Богослужбові мови київської традиції: українська мова та київський ізвод. Стан, перспективи, проблеми».

Як повідомляє сайт «Софійське братство», влаштувала захід *16 травня* ця громадська організація за підтримки ГО «Центр Святого Лукаріса» та Центру гуманітарного діалогу (Швейцарія).

З вітальним словом до учасників звернувся екзарх Вселенського Патріарха єпископ Команський Михаїл.

Перший тематичний блок форуму був присвячений особливостям україномовного богослужіння, складнощам і перспективам перекладу текстів, питанням апробації богослужбової літератури в ПЦУ й україномовних парафіях інших православних Церков.

Протоієрей Олександр Колб, настоятель луцької громади Рівноапостольної Марії Магдалини, у доповіді «Труднощі в українських перекладах богослужбових текстів» поділився досвідом їх адаптації. Душпастир порівняв різні редакції перекладів та запропонував свої варіанти вдосконалення окремих піснеспівів. Також приділив увагу практичним аспектам для допомоги парафіяльним хорам.

Протоієрей Василь Клочак, викладач кафедри гуманітарних та практичних дисциплін Волинської православної богословської академії, проаналізував основні зміни, здійснені в останній версії Служебника ПЦУ.

Керівник видавничих проєктів Місії «Ставропігія Вселенського патріархату в Україні» Марина Бурдейна розповіла про досвід використання новітнього українського перекладу Святого Письма (EUM) у богослужінні. Зібрано багато відгуків, побажань і пропозицій. А богослужбовий Апостол-апракос зарекомендував себе як зручне видання для залучення дітей середнього шкільного віку до активної участі у відправах.

У другому тематичному блоці учасники форуму обговорили використання київського ізводу (варіанта), його значення у становленні, розвитку і вкоріненні української богослужбової традиції.

Священник Вселенського патріархату (Італія) протоієрей Володимир Мельничук зосередив увагу на особливостях розвитку церковнослов'янської на теренах України, на практичних аспектах упровадження київського ізводу.

Протоієрей Ігор Скиба, декан богословського факультету ВПБА, розглянув питання теорії та практики українського транслітерування церковнослов'янських богослужбових текстів.

Учасники заходу познайомилися із засновником хору «Вогонь Традиції» і сайта *Віра.укр* Ігорем Дзюбою та провели дискусію за темою його доповіді «Київський ізвод: штучна реставрація чи жива традиція? Складнощі транслітерації церковнослов'янських текстів».

У Луцьку вшанували загиблих від терору

19 травня, в День пам'яті жертв політичних репресій, відправлено заупокійну літію. Її очолив намісник Братського чоловічого монастиря Воздвиження хреста Господнього ігумен Никодим (Смілий).

Перед пам'ятним знаком «За волю та незалежність України» на Замковій площі разом молилися духовенство, зокрема, братія монастиря, студенти Волинської православної богословської академії, представники влади і громадськості, колишні репресовані, небайдужі лучани.

На завершення молитви о. Никодим наголосив на важливості бути цілеспрямованим, наполегливим, твердо стояти до кінця і не опускати рук.

Щороку, третьої неділі травня, в Україні вшановують пам'ять мільйонів життів, знищених радянським тоталітарним режимом. Пам'ятну дату встановлено Указом Президента від 21 травня 2007 року.

Після вторгнення московитів терор і політичні переслідування знову стали моторошною реальністю для величезної кількості українців, чиї міста і села окупувала вояччина загарбника. Україна бореться не тільки за те, щоб звільнити свою землю від російських окупантів та відновити свій суверенітет, але й за те, щоб сталінські методи великого терору не були інструментом політики у XXI столітті.

У єпархії вшанували пам'ять Тараса Шевченка

22 травня, в день 163-ї річниці перепоховання Великого Кобзаря, в Луцьку та інших деканатах відбулися богослужіння й заходи.

Перед пам'ятником Шевченкові, що навпроти головного корпусу Волинського національного університету ім. Лесі Українки, з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла заупокійну літію очолив священник Максим Очабрук.

1861 року прах Шевченка перепоховано в Україні. Помер Кобзар у Санкт-Петербурзі, тож спочатку здійснили погребіння на Смоленському кладовищі. Але і друзі Тараса, і численні шанувальники його творчості знали про бажання поета бути похованим, згідно із «Заповітом», написаним ще в 1845 році, «на Вкраїні милій». Тож через 58 днів домовину перевезли до України й перепоховали на Чернечій горі біля Канева.

Помолилися за упокій героїв

У луцькому кафедральному соборі Святої Трійці священнослужителі відспівали загиблих захисників нашої Вітчизни: *26 квітня* – Олександра Ющенка, *29 квітня* – Андрія Алексєєва і Дмитра Васильєва, *30 квітня* – Євгенія Поліщука і Юрія Сілюка, *2 травня* – Василя Матюка, *4 травня* – Богдана Гладуна, *9 травня* – Максима Відринського, *14 травня* – Олександра Юзву.

Прийми, Господи, душі спочилих воїнів наших і оселі їх там, де праведні спочивають.

Інформаційна служба єпархії

БЛАГОДІЙНІСТЬ

З МОЛИТВОЮ ТА ПІСНЕЮ У ХРАМІ ЗБИРАЛИ КОШТИ НА ДВАДЦЯТЕ АВТО ДЛЯ ЗСУ

У соборі Благовіщення Пресвятої Богородиці, що в Ковелі, 19 травня організували захід, основна місія якого – допомогти армії.

Участь взяли хористи цього Божого дому, ковельських церков Андрія Первозваного, Преображення Господнього, творчі колективи народного дому «Просвіта», школи мистецтв. Також приїхали гості з Маневич – хор «Голос душі» храму Святих мучениць Віри, Надії, Любові і матері їхньої Софії. На захід до собору завітала і делегація з німецького міста-партнера Вальсроде. «Вони завжди нас підтримують, і словом, і коштами. Дякували за можливість теж долучитися до цієї благодійної акції», – каже настоятель Благовіщенського храму протоієрей Василь Мичко.

Церковну громаду, розповідає священник, повсякчас піддержують ковельчани. Громадські організації, школи, садки долучаються до всіх благодійних акцій, які влаштовують у соборі. Часто до храму приносять кошти, зібрані на різноманітних майстерках та ярмарках, аби якнайшвидше їх передати військовим чи купити для них потрібні речі.

Спільними зусиллями вже закупили для ЗСУ 19 автомобілів. Зараз активно триває збір на двадцятий. Аби його пришвидшити, і вирішили провести ще один благодійний захід. Цього разу вдалося зібрати близько 70 000 гривень.

Допомагати військовим священники Василь Мичко та Михайло Левочко разом зі своєю громадою розпочали на другий день повномасштабного вторгнення. «Ми гуртом узялися плести маскувальні сітки, варити їжу для воїнів. Згодом збирали гроші на дрони, автівки, тепловізори, шили, одяг для солдатів. Намагалися робити все, що було в наших силах», – розповідає о. Василь.

Тетяна ХОМИЧ

КАПЕЛАНСТВО

«СЛУЖИТИ ЛЮДИНІ ЗАВЖДИ НЕЛЕГКО, А В МІСЦЯХ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ – ОСОБЛИВО»

23 квітня, у День працівника Державної кримінально-виконавчої служби України, в Луцькому СІЗО провели урочистий захід. Хвилиною мовчання пом'янули всіх загиблих на війні та помолилися за перемогу. Голова єпархіальної пенітенціарної служби та капелан цього закладу протоієрей Андрій Мовчанюк вручив благословенну грамоту митрополита Луцького і Волинського Михаїла заступникові керівника ДУ «Луцький слідчий ізолятор» Тарасу Крукові.

«Працювати у місцях виконання покарань та слідчих ізоляторах і нелегко, і дуже важливо», – розповів о. Андрій. Майже чотири роки у структурі єпархіального духовного управління діє пенітенціарна служба. Підрозділ створено, аби систематизувати роботу капеланів, що опікуються такими закладами. На Волині, зокрема, йдеться про Луцький слідчий ізолятор та Маневицьку виправну колонію.

Кілька років тому підписано договір про співпрацю між управлінням єпархії та цим ізолятором. «Є дуже важливою комунікація працівників СІЗО та капеланів. Ми разом організовуємо просвітницькі заходи. Нещодавно вдалося здійснити одну з моїх мрій: тепер усі, хто перебуває тут, мають можливість одночасно слухати Богослужіння. Усе вмикаємо з корпусу адміністрації закладу. Бо досі було дуже важко проводити Службу для всіх одразу», – розповідає о. Андрій. А загалом раз або двічі на тиждень проходять відправи в каплиці на території ізолятора. За словами священника, спільна молитва завжди об'єднує та укріплює людей у Господі. Вона приводить до покаяння, що наближає кожного до Бога.

За ці роки у стінах СІЗО провели два таїнства Вінчання. Одного разу поєднати свої долі вирішили двоє засуджених, в іншому випадку – дружина перебуває на волі, її ж обранець – у слідчому ізоляторі. Також тут було два Хрещення. Душпастир охрестив піврічного малюка, якого жінка народила вже у СІЗО. Також прийняти Христову віру вирішив ув'язнений старшого віку.

«Я намагаюся приділяти увагу тут усім. Приміром, на Водохреще ми відвідали кожну з камер, не минули жодної», – ділиться капелан.

Після повномасштабного вторгнення затримані долучилися допомагати ЗСУ. Вони гуртом плетуть маскувальні сітки, роблять окопні свічки, шиють постіль, рукавиці, рюкзаки. «Я проводжу тут дуже багато часу. І коли за день ти поспілкуєшся з кількома десятками людей, вислухаєш їхні історії, то фізично почуваєшся втомленим. Але як духівник я отримую величезне задоволення від своєї роботи», – розповідає о. Андрій Мовчанюк.

У планах – продовжувати опікуватися людьми, які опинилися у таких місцях, волонтерити. Дуже часто саме у СІЗО люди усвідомлюють свою провину і починають вірити в Бога, багато молитися.

***

21 травня протоієрей Андрій Мовчанюк взяв участь у заході «Історії політичних в'язнів луцьких в'язниць» у межах проєкту «В'язниця. Історія. Люди». Організатори – Департамент з питань виконання кримінальних покарань, Пенітенціарна академія України (Чернігів), Український інститут національної пам'яті та Волинський національний університет імені Лесі Українки.

Під час заходу в Луцькому слідчому ізоляторі для учасників провели екскурсію цим закладом, демонстрацію архівних документів та презентацію стіни пам'яті політв'язнів луцької тюрми.

Отець Андрій наголосив на важливості співпраці душпастирів з людьми, що перебувають у місцях позбавлення волі, незалежно від важкості вчиненого злочину.

Також панотець торкнувся болісної теми: «Багато наших військовослужбовців, що ув'язнені в установах країни-агресорки, не мають жодної духовної опіки».

На заході йшлося про необхідність реформування пенітенціарних установ, важливості дотримання належних умов для ув'язнених, висвітлення пам'яті та спогадів людей, які були відомими громадськими й культурними діячами та яких тримали у СІЗО.

Потім на базі факультету історії, політології та національної безпеки ВНУ імені Лесі Українки відбувся круглий стіл «В'язниця, права людини, пам'ять – уроки історії та виклики сьогодення».

Виставка в СІЗО буде постійною, в університеті демонструватиметься місяць. Опісля її покажуть у всіх музеях Волинської області.

Просвітницький проєкт «В'язниця. Історія. Люди» впроваджують у багатьох містах України, аби показати важливість дотримання прав людини і поваги людської гідності в установах виконання покарань.

Тетяна ХОМИЧ,
Наталія КАЛАШНІКОВА

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку.

СЛОВО ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ
Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки). Розпорядок роботи: будні – 10.00 – 19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.

ДИВІТЬСЯ
Передача «Духовна абетка»: середа – 20.00. «12 канал»

СЛУХАЙТЕ
Передача «Благо»: неділя – 6.30; FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ
Сайт *pravoslaviavolyni.org.ua* – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
За єдину Помісну Українську Православну Церкву!
Часопис Волинської єпархії Православної Церкви України

Ідентифікатор Медіа R30-02196. Рішення Нацради № 1754 від 11.12.2023 р
Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Православної церкви України (Волинська духовна консисторія)
Віддруковано у ФОП Борсук Л. П., м. Луцьк, пр. Волі, 27. Тел. (0332) 71-03-01, ел. пошта: poligraftip_lutsk@ukr.net
Зам. № 1654 Наклад 1020 пр. Передплатний індекс: 91241.

РЕДАКЦІЯ
Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Арсен ГРЕБЕНЮК (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім.
Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ
43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. volynkonsystoriia@ukr.net
Час роботи: понеділок-п'ятниця (крім святкових днів), 10:00-16:00, обідня перерва – 13:00-14:00

КЕРУЮЧИЙ ЄПАРХІЄЮ
Митрополит Луцький і Волинський МИХАЇЛ. Тел. (0332) 72-44-64

КАНЦЕЛЯРІЯ
Канцлер - протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віцеканцлер - протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ. Тел. (0332) 72-44-64

ІНФОРМАЦІЙНО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР
Тел. (0332) 72-21-82 Голова центру - протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії)
infosluzhba@ukr.net Сайт – *pravoslaviavolyni.org.ua* *info@pravoslaviavolyni.org.ua*
Пресслужба (співпраця зі ЗМІ) – прессекретар протоієрей Віталій СОБКО.
pres-sluzhba@ukr.net
Газета «Волинські єпархіальні відомості». *hazeta.vyev@gmail.com*
Телестудія «Собор» – головний редактор диякон Сергій ПАНАЩУК
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО. *blago@ukr.net*
Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО. Тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97 *kljuchi@ukr.net*

КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА
Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ

ПЕНІТЕНЦІАРНА СЛУЖБА
Голова – протоієрей Андрій МОВЧАНЮК. Тел. (050) 661-12-46, *garasd100@gmail.com*

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА»
Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79

ВІДДІЛ У СПРАВАХ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ
Голова – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК. Тел. (095) 538-05-87

УПОВНОВАЖЕНИЙ ЄПАРХІЇ У СПРАВАХ СІМ'Ї
протоієрей Василь КЛОЧАК. Тел. (066) 571-75-27

ВІДДІЛ З ПИТАНЬ ЗДОРОВ'Я ТА ПАСТИРСЬКОЇ ОПІКИ МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДІВ
Голова – протоієрей Назар БАБІЙ. Тел. (066) 215-84-27

ВІДДІЛ ЕКОЛОГІЇ ТА ЗАХИСТУ ДОВКІЛЛЯ
Голова – ігумен Никодим (СМІЛИЙ). Тел. (068) 698-64-10

9 786177 232901